

Cum ar trebui să reacționeze creștinii la fenomenul transsexualilor?

de Robert A. J. Gagnon 10 . 16 . 15

În iunie, *Christianity Today* a publicat un articol scris de Mark Yarhouse, profesor de psihologie la Universitatea Regent din Virginia, despre „disforia sexuală”. Disforia sexuală este descrierea acceptată în prezent de APA pentru persoanele care-și percep propriul „sex” ca fiind altul decât cel cu care s-au născut și anume sexul biologic. Anterioara denumire folosită de APA pentru același lucru (din punctul meu de vedere mult mai bună) este „boala identității sexuale” (GID).

Yarhouse susține că:

1. Membrii bisericii ar trebui să se adreseze unui bărbat care se consideră femeie folosind pronume feminine și numele femeiesc ales de acesta; în cazul femeilor care se consideră bărbați să se adreseze folosind pronume masculine și numele bărbătești alese de acestea.
2. Biserica nu ar trebui „să trateze ca sinonime disforia sexuală și credința” în Hristos. Biserica ar trebui să permită transsexualilor „să se identifice cu sexul opus, aceasta fiind o modalitate de a evita un disconfort extrem”.
3. În mare parte, biserica ar trebui să renunțe la bătălia „de cultură” în ceea ce privește aceste aspecte. „Biserica este îndemnată să se ridice deasupra războaielor [culturale] și să mărturisească mântuirea”.

Yarhouse face referire la trei lentile pentru interpretarea situației: Integritate (Yarhouse mă citează ca propunător; puteți accesa discuția online aici:

<http://www.robgagnon.net/articles/TranssexualityOrdination.pdf>), Dizabilitate și Diversitate (completa afirmare a transsexualității). Deși Yarhouse afirmă că el crede că „toate cele trei lentile sunt importante” face totuși o ierarhie descendentă, începând cu Dizabilitatea în vârf și Diversitatea la bază: *„Fiind psihologconsider dizabilitatea ca fiind importantă”*.

Yarhouse nu renunță la Integritate. „Chiar dacă și creștinii afirmă lentila dizabilității, ar trebui ca grija noastră pastorală să aibă în vedere și lentila Integrității”. Acesta consideră că lentila Dizabilității conține lentila Integrității, dar trece dincolo de asta și chiar o corectează, cel puțin cu privire la două aspecte. Primul: „Lentila dizabilității lasă loc pentru grijă, susținere și intervenții care permit identificarea transsexuală într-o manieră pe care lentila Integrității n-o are în vedere” (această permisiunea este, după părerea mea, problema principală). Al doilea, „aceasta respinge învățătura conform căreia conflictele bazate pe identificare sexuală sunt rezultatul neascultării voite sau a alegerii păcătoase”.

Ultima afirmație este una curioasă. Eu, unul, nu consider că simpla experimentare a disforiei sexuale are, în mod obligatoriu, ca rezultat eforturi active de revoltă împotriva Domnului. Din această perspectivă, abordarea mea nu este mult deosebită de cea a lui Yarhouse: „O persoană face anumite alegeri referitoare la o anumită stare și aceste alegeri au dimensiuni morale și etice. Dar persoana respectivă nu este vinovată de acea stare. La fel ca Yarhouse, susțin că problema are implicații ce țin de natură, educație, mediu și alegeri personale. Alegerile incrementale pe baza instinctelor ar putea foarte bine să întărească acele instincte.

O altă problemă referitoare la perspectiva lui asupra „dizabilității” este că majoritatea oamenilor nu asociază dizabilitatea și comportamentul păcătos. Când oamenii se gândesc la dizabilități au în minte incapacități fizice de mobilitate, auz sau vâz; dizabilitate intelectuală sau alte afecțiuni de învățare sau la probleme de sănătate cum ar fi astmul, epilepsia sau

deficitul de atenție. Asemenea dizabilități non-morale implică măsuri ce nu încalcă standardele dumnezeiești.

Până și depresia și anxietatea (citate de Yarhouse ca fiind paralele cu disforia sexuală) nu sunt la fel de sever și direct înrudite cu dorința de a păcătui ca dorința de urmare a identității sexuale diferită față de sexul biologic (și în ce fel o punem pe același plan cu depresia și anxietatea?). Ceea ce mă neliniștește este că folosirea etichetei „dizabilitate” de către Yarhouse ar putea avea efectul nedorit de acceptare a alegerilor păcătoase.

Yarhouse continuă să argumenteze că „este un act de respect, chiar dacă nu suntem de acord, să lăsăm oamenii să hotărască modalitatea în care să li se adreseze ceilalți). Acesta continuă susținând că „mântuirea nu înseamnă să măsurăm cât de bine identitatea sexuală a cuiva se potrivește cu sexul biologic, ci să-i atragem spre Iisus Hristos și puterea Sfântului Duh care ne transformă după imaginea Sa”. Deși cred că afirmația lui Yarhouse are intenții bune, îndrăznesc să nu fiu de acord cu el.

Mai întâi, nu este în total dezacord cu învățăturile biblice? Travestirea este numită „abominație” înaintea Domnului în Deut 22:5. Pavel include „bărbații slabi” (malakoi) pe lista ofensatorilor în 1 Cor 6:9-10, ceea ce, în context, face referire la bărbații care își doresc să devină femei (prin îmbrăcăminte, comportament, machiaj și uneori chiar castrare) pentru a atrage parteneri de sex masculin. Faptul că Pavel include asemenea oameni printre cei care „nu vor moșteni Împărăția Domnului” sugerează că, urmând impulsul de a deveni sexul opus, îți pui în pericol mântuirea.

Mai mult, care va fi efectul încurajărilor ca membrii bisericii să se adreseze persoanelor cu GID folosindu-se de pronume și nume alese de aceștia? Care va fi rezultatul dacă le vom cere să accepte orice expunere transsexuală? În cazul unora, acest lucru va însemna amortizarea unei

conștiințe corect informate de Scriptură și știință. Pentru alții, va însemna generarea unei confuzii despre sex și gen, confuzie care deja a luat amploare în toată lumea, subminând rezistența bisericii la faptele păcătoase.

Nu am nicio îndoială că Yarhouse are în vedere mântuirea celor cu disforie sexuală. Dar poate că ar fi de dorit să reflectăm la preocupările lui Pavel exprimate în 1 Corinteni 5 legate nu numai de ofensatorul sexual, ci și de impactul pe care acesta îl are în biserica locală: „puțină drojdie umflă tot aluatul” (v.6). Deși Yarhouse face referire la sfaturile înțelepte ce-ar trebui să vină din partea liderilor bisericii, el permite ofensatorilor să-și găsească argumente. Pe de altă parte Pavel recomandă, mai degrabă, o disciplină curativă temporară, aplicată nepocăiților persistenți pentru minimizarea răului făcut atât ofensatorilor cât și bisericii (vv. 4-5, 9-13). Complicitatea bisericii în ceea ce privește iluziile sexuale nu face bine nimănui, și în niciun caz ofensatorilor.

În ce măsură ar trebui ca sugestiile lui Yarhouse să fie urmate de creștini? De exemplu, un bărbat care se consideră femeie va putea folosi toaleta din biserică pentru femei? Poate acesta pretinde ca biserica să-i respecte alegerea partenerului de viață, indiferent dacă vorbim despre o femeie (în relațiile de lesbiene) sau de un bărbat (în relațiile homosexuale)? Poate să-l convingă pe preot să le officieze căsătoria indiferent de sex, ca nu cumva să se simtă îndepărtat de biserică? Și ce se întâmplă în cazul în care ofensatorul are copii care suferă și sunt confuzi din cauza alegerilor sale proaste? Denise Schick, director la *Help 4 Families Ministry*, scrie cu mult curaj <http://www.thepublicdiscourse.com/2015/03/14661/> despre stresul la care este supus un adolescent de un tată obsedat să devină femeie.

Pe când eram adolescentă, trebuia să am mare grijă cu ce mă îmbrăcam. De fiecare dată mă întrebam cum va reacționa el când mă va vedea. Va fi oare atât de invidios încât îmi va „împrumuta” hainele (desigur fără acordul meu)? Începusem să-mi urăsc corpul. Îmi

amintea mereu de ceea ce-și dorea tatăl meu să devină. Când am început să mă fardez, a trebuit să-mi blochez imaginile pe care le aveam cu el fardat, dat cu rimel sau ruj. Îmi distrugea dorința de a deveni femeie.

Permitându-le celor cu dorințe transsexuale „să se identifice cu aspecte ale sexului opus” chiar și când vine vorba despre problemele bisericești, nu înseamnă oare că biserica contribuie la confuzia și stresul aplicat copiilor acestora?

Cu siguranță că Yarhouse ar prefera ca persoanele transsexuale să se împace cu sexul lor biologic. El consideră că terapia ar trebui orientată spre „cum să-ți adaptezi disforia sexuală în lumina lentilei integrității” și sfătuirea persoanelor cu GID să-și exploreze dorințele cu privire la sexul opus „în cel mai puțin invaziv mod posibil”. Nu mă îndoiesc că el încearcă să fie binevoitor cu persoanele care trec prin asemenea stări. Dar este imposibil să fii sensibil, blând și iubitor, fără să forțezi biserica să se comporte ca și când o minciună ar fi adevărată.

În cele din urmă, ar trebui ca biserica să abandoneze „războaiele culturale”? Ar trebui oare să ne oprim din lupta împotriva eforturilor societății de a convinge copiii vulnerabili din școli că sexul perceput nu trebuie numai decît să fie același cu sexul biologic? Este oare o greșeală să încerci să împiedici statul să-i pedepsească pe cei care nu sunt de acord cu pretențiile transsexualilor? Facem un bine societății dacă cerem școlilor și companiilor să permită bărbaților care se cred femei să folosească toaletele femeilor? Eu cred că biserica mai are încă un cuvânt de spus când vine vorba despre cultură în ceea ce privește etica sexuală în general.